

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **S.L.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.10.2012, č. j. CPR-2182-1/ČJ-2012-9CPR-V243,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3.12.2012 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 30.10.2012, č. j. CPR-2182-1/ČJ-2012-9CPR-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 19.12.2011, č. j. KRPB-135453/ČJ-2011-060022-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19.12.2011, č. j. KRPB-135453/ČJ-2011-060022-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla

stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Žalobkyně namítá, že v rámci podaného odvolání uplatnila argumentaci, v rámci které rozporovala tvrzení správního orgánu prvního stupně, že by v období od 2.8.2011 do 17.12.2011 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a že k této argumentaci žalovaná uvedla, že její námitky neshledala oprávněnými a že „*odvolací orgán ani správní orgán I. stupně rozhodující ve věci správního vyhoštění nejsou orgány příslušnými k posouzení, zda podáním žádosti ze dne 18.5.2011 byla účastnice řízení oprávněna pobývat na území České republiky v souladu se zákonem, neboli aby zpochybňovaly závěry příslušného správního orgánu.*“ Tato argumentace podle názoru žalobkyně zpochybňuje důvodnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně má za to, že správní orgán, který rozhodl o správním vyhoštění, je povinen se řádně a úplně vypořádat s otázkou, zda cizinec pobývá na území oprávněně či nikoli, a že není možné konstatovat, že tento správní orgán není příslušný k posouzení otázky oprávněnosti pobytu ve vztahu ke konkrétní osobě, jestliže tentýž orgán hodlá vydat rozhodnutí o správním vyhoštění právě z důvodu, že cizinec pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu. Žalobkyně namítá, že ani skutečnost, že vyřešení této otázky nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícího o správním vyhoštění, nezabavuje správní orgán povinnosti učinit si vlastní právní názor k argumentaci uváděné žalobkyní. Způsob, jakým se žalovaná vypořádala s těmito odvolacími námitkami, žalobkyně považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Současně žalobkyně navrhuje, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 19.12.2012 uvádí, že správním orgánem prvního stupně byl stav věci ohledně oprávněnosti pobytu žalobkyně na území České republiky dostatečným způsobem zjištěn a spisovým materiálem doložen. Pokud žalobkyně v odvolání napadala závěry Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ohledně oprávněnosti jejího pobytu na základě podané žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou součástí spisového materiálu, odmítla žalovaná její argumentaci s tím, že není oprávněna zpochybňovat závěry orgánu příslušného k posouzení oprávněnosti pobytu cizince na území České republiky ve vztahu k podané žádosti o povolení k pobytu a že je třeba se v případě pochybností obrátit na příslušný správní orgán.

Žalovaná má za to, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla vylučuje jeho věcný přezkum. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se argumentací, kterou žalobkyně rozporovala tvrzení správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně ve dnech od 2.8.2011 do 17.12.2011 pobývala na území bez platného oprávnění k pobytu, zabývala, a to na str. 3 – 4 rozhodnutí. Žalovaná tyto námitky žalobkyně odmítla se zdůvodněním, že orgány rozhodující ve věci správního vyhoštění nejsou orgány příslušnými k posouzení, zda podáním žádosti ze dne 18.5.2011 byla žalobkyně oprávněna pobývat na území České republiky v souladu se zákonem, a že žalobkyně se má v případě pochybností obrátit na příslušný správní orgán. Z rozhodnutí žalované jsou patrné její právní úvahy a jejich užití na konkrétní okolnosti projednávané věci je zcela srozumitelné. I ze samotné žaloby ostatně vyplývá, že žalobkyně na právní hodnocení žalované věcně reaguje, což by nebylo v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné. Nesouhlas žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Pokud žalobkyně namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a že žalovaná byla povinna si k argumentaci žalobkyně uvedené v odvolání učinit vlastní právní názor, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobkyně svými odvolacími námitkami brojila proti nezákonnému postupu správního orgánu rozhodujícího v řízení ve věci žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, který podle názoru žalobkyně dospěl k nesprávnému závěru, že řízení o žádosti nebylo zahájeno. Žalobkyně měla na rozdíl od správního orgánu za to, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala dne 18.5.2011 v souladu se zákonem, a proto na území České republiky v době od 2.8.2011 do 17.12.2011 pobývala oprávněně v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud je toho názoru, že žalovaná nepochybila, pokud v rozhodnutí o odvolání žalobkyně uzavřela, že není orgánem příslušným k posouzení, zda žalobkyně byla podáním žádosti ze dne 18.5.2011 oprávněna pobývat na území České republiky v souladu se zákonem, neboli že není orgánem příslušným zpochybňovat závěry příslušného správního orgánu, jelikož se jednalo o zcela jiné řízení. V opačném případě by žalovaná překračovala svou zákonem vymezenou pravomoc. Soud má stejně jako žalovaná za to, že v řízení o správním vyhoštění nelze podrobit přezkumu předcházející postup správních orgánů ve věci povolení

k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se řízení ve věci správního vyhoštění a řízení ve věci povolení k dlouhodobému pobytu vyznačují jiným předmětem a obsahem, řízení jsou vedena na základě jiných právních norem jinými správními orgány a jejich výsledkem je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud tedy v daném případě správní orgán pravomocný v řízení o žádosti žalobkyně ve věci povolení k dlouhodobému pobytu (Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky) dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o žádosti žalobkyně ze dne 18.5.2011, resp. že na tuto žádost je třeba hledět, jako by nebyla učiněna, žalobkyně měla v případě pochybností možnost využít právních prostředků ochrany právě proti tomuto orgánu (ať už prostředků ochrany podle správního řádu, nebo správního řádu správního – např. žaloba na ochranu proti nečinnosti, žaloba v řízení o ochraně před nezákonným zásahem), nikoli však až následně v řízení o správním vyhoštění. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobkyně jakýchkoli prostředků proti Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky využila, a to přestože jí bylo nepochybně známo (dle vyjádření, které sama žalobkyně učinila do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 17.12.2011), že ode dne 2.8.2011 (dne 1.8.2011 skončila platnost překlenovacího štítku č., který byl žalobkyni vydán dne 30.5.2011) pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna a bez platného oprávnění k pobytu.

Tímto svým postupem, kdy žalobkyně nevyužila prostředků ochrany vůči příslušnému správnímu orgánu v řízení ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, se sama vzdala možnosti výše uvedené námitky účinně uplatnit; a žalovaná nijak nepochybila, pokud se v řízení o správním vyhoštění těmito námitkami odmítla věcně zabývat.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek dospěl soud k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová